

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/287/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616202079
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616202079.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, reg. č. 542097902, Francúzska republika, Paríž, Haussmann č. 1, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, Bratislava, Karadžičova č. 2, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., IČO: 47 234 547, Bratislava, Ventúrska č. 16, za ktorú koná JUDr. Marek Czompoly, proti žalovanému: T. W. , narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom F. Q. č. XXX, zastúpený P. W., bytom F. Q. č. XXX, o zaplatenie sumy 2.063,26 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 11. júla 2018, č.k. 7 C 323/2016-84, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 11.júla 2018, č.k. 7 C 323/2016-84, vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 11.7.2018, č.k. 7 C 323/2016-84, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.073,31 € spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy zo sumy 898,87 € od 17.1.2015 do 17.2.2015, zo sumy 868,87 € od 18.2.2015 do 18.3.2015, zo sumy 838,87 € od 19.3.2015 do 18.3.2016, zo sumy 828,87 € od 19.3.2016 do 19.4.2016, zo sumy 818,87 € od 20.4.2016 do 18.5.2016, zo sumy 808,87 € od 19.5.2016 do 20.6.2016, zo sumy 798,87 € od 21.6.2016 do 21.7.2016, zo sumy 788,87 € od 22.7.2016 do 18.8.2016, zo sumy 778,87 € od 19.8.2016 do 22.9.2016, zo sumy 768,87 € od 23.9.2016 do 18.10.2016, zo sumy 758,87 € od 19.10.2016 do 18.11.2016, zo sumy 748,87 € od 19.11.2016 do 23.1.2017, zo sumy 738,87 € od 24.1.2017 do 20.2.2017, zo sumy 728,87 € od 21.2.2017 do 10.5.2017, zo sumy 718,87 € od 11.5.2016 do 19.6.2017, zo sumy 708,87 € od 20.6.2017 do 18.7.2017, zo sumy 698,87 € od 19.7.2017 do 18.9.2017, zo sumy 693,87 € od 19.9.2017 do 20.11.2017, zo sumy 688,87 € od 21.11.2017 do 19.12.2017, zo sumy 683,87 € od 20.12.2017 do 10.1.2018, zo sumy 678,87 € od 11.1.2018 do 19.2.2018, zo sumy 673,87 € od 20.2.2018 do 10.5.2018, zo sumy 668,87 € od 11.5.2018 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 404,44 € od 4.2.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania; konanie v časti o zaplatenie sumy 170,- € s príslušenstvom zastavil; žalobcovi priznal v zastavenej časti náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí; vrátil žalobcovi súdny poplatok v sume 3,30 € prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., IČO: 36 631 124, Banská Bystrica, Partizánska cesta č. 9, po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 9.3.2016, ktorou sa domáhal právny predchodca

žalobcu (CETELEM SLOVENSKO a.s.) od žalovaného zaplata sumy 2.063,26 € s úrokom z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,40 % ročne zo sumy 377,81 € od 3.2.2015 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 404,44 € od 14.2.2015 do zaplata, s úrokom z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,48 % ročne zo sumy 1.523,86 € od 16.1.2015 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.658,82 € od 17.1.2015 do zaplata a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.5.2012 uzavrel jeho právny predchodca so žalovaným zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 1.975,14 €. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, v súlade s bodom 4.1 časti 3 zmluvy, vyhlásil ku dňu 16.1.2015 mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na zaplata dlžnej sumy vo výške 1.718,82 €. Dlžná suma predstavuje úverovú istinu vo výške 1.523,86 €, úroky vo výške 185,36 € a poistné vo výške 9,60 €. K tomuto úveru si uplatnil aj úroky vo výške 27,48 % ročne z istiny 1.523,86 € od 16.1.2015 do zaplata a úroky z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.658,82 € od 17.1.2015 do zaplata. Dňa 26.5.2014 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovaným ďalšiu zmluvu o spotrebiteľskom úvere, obsahom ktorej bol jeho záväzok poskytnúť žalovanému úver vo výške 394,90 €. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, preto vyhlásil ku dňu 3.2.2015 mimoriadnu splatnosť. Dlh žalovaného z druhej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bol vo výške 419,81 € pozostávajúci z dlžnej úverovej istiny vo výške 377,81 € a dlžných úrokov v sume 42,- €. Žalovaný uhradil po jeho výzve sumu 15,37 €, celkový dlh tak predstavuje sumu 404,44 €. Ďalej si uplatnil úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,40 % ročne zo sumy 377,81 € od 3.2.2015 do zaplata a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 404,44 € od 14.2.2015 do zaplata. S účinnosťou ku dňu 1.7.2016 došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, v dôsledku ktorého zlúčenia sa stal právnym nástupcom pôvodného veriteľa. Pred začatím pojednávania vo veci vzal žalobu v časti o zaplata sumy 170,- € späť a žiadal konanie zastaviť, nakoľko došlo po podaní žaloby k úhrade tejto sumy splátkami po 10,- €, resp. 5,- € s tým, že žiadal úroky z úveru ako aj úroky z omeškania z jednotlivých znižovaných súm po započítaní uhrádzaných splátok.

2. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti; vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 10.5.2012 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcová zmluva o poskytnutí platobných služieb, ktorou došlo k uzavretiu dvoch samostatných zmluvných vzťahov (prvá zmluva). V časti 1. zmluvy uzavreli strany zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou veriteľ poskytol žalovanému úver v sume 306,90 € - viazaný úver na nákup tovaru X. D s počtom mesačných splátok 36, výškou mesačnej splátky 13,13 €, pri výške úrokovej sadzby 39 % ročne, RPMN 46,80 %, priemernou RPMN 45,23 %, celkovou čiastkou k zaplata 472,68 €, splatnosťou prvej mesačnej splátky 15.deň v mesiaci ku dňu 15.6.2012 a termínom konečnej splatnosti dňa 15.5.2015. V časti 2. zmluvy bola dojednaná zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb, ktorou si strany dohodli revolvingový úver pri výške úverového rámca 5.000,- €, aktuálnej výške úverového rámca 600,- €, splatnosťou splátky 10. deň v mesiaci, výškou úrokovej sadzby 28,68 % ročne, RPMN 45,94 %, splatnosťou prvej mesačnej splátky k 10. dňu v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie úveru, poplatkom za poistenie vo výške 3,33 %. V časti 3. zmluvy bolo dojednané poistenie a spôsob splácania úveru a revolvingového úveru. Z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov prvého úveru zo dňa 5.9.2017 vyplýva, že žalovaný vyčerpal z úverového rámca v období od 21.11.2012 do 24.5.2014 celkovo sumu 1.844,65 € a z potvrdenia o prijatí splátok v spojení s čiastočnými späťvzatiami, že žalovaný na prvý úver uhrádzal splátkami v období od 18.12.2012 do 10.5.2018 sumu 1.175,78 €, z toho sumu 170,- € po podaní žaloby. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok z prvej zmluvy, žalobca vyhlásil ku dňu 16.1.2015 mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 14 dní od doručenia oznámenia o mimoriadnej splatnosti, oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 26.1.2015. Dňa 26.5.2014 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcová zmluva o poskytnutí platobných služieb (druhá zmluva), ktorou došlo k uzavretiu dvoch samostatných zmluvných vzťahov. V časti 1. Zmluvy uzavreli strany zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou veriteľ poskytol žalovanému úver v sume 394,90 € - viazaný úver na nákup spotrebného tovaru LG XXXX, splatný v 36 mesačných splátkach, s výškou mesačnej splátky v sume 15,37 € pri výške úrokovej sadzby 23,40 % ročne, RPMN 26,09

%, priemernou RPMN 49,67 %, celkovou čiastkou k zaplaceniu 553,32 €, splatnosťou prvej mesačnej splátky 15. deň v mesiaci ku dňu 15.6.2014 a termínom konečnej splatnosti dňa 15.5.2017. V časti 2. zmluvy bola dojednaná zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb, ktorou si strany dohodli revolvingový úver pri výške úverového rámca 5.000,- €, aktuálnej výške úverového rámca 600,- €, splatnosťou splátky 10. deň v mesiaci, výškou úrokovej sadzby 28,68 % ročne, RPMN 45,94 %, splatnosťou prvej mesačnej splátky k 10. dňu v mesiaci nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie úveru a poplatkom za poistenie 3,33 % za rozšírený súbor poistenia. V časti 3. zmluvy bolo dojednané poistenie a spôsob splácania úveru a revolvingového úveru. Z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov druhého úveru zo dňa 5.9.2017 zistil, že žalovanému bola financovaná dňa 27.5.2014 suma 394,90 € a potvrdenia o prijatí splátok, že žalovaný na druhý úver uhradil tri splátky, spolu v sume 47,71 €. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok z druhej zmluvy žalobca vyhlásil ku dňu 3.2.2015 mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 14 dní od doručenia oznámenia o mimoriadnej splatnosti. Podľa špecifikácie dlžnej sumy zo dňa 6.9.2017, si žalobca z prvej zmluvy uplatňuje nárok na základe druhej časti zmluvy, keď uviedol, že žalovaný vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky vo výške 1.975,14 € tak, že sumu 1.844,65 € žalovaný čerpal výbermi hotovosti z bankomatov, platbami na vybraných obchodných miestach alebo financovaním na svoj účet a suma 130,49 € predstavuje poplatky za výber z bankomatov, ktoré si účtoval ako súčasť istiny podľa sadzovníka poplatkov. Z druhej zmluvy si žalobca uplatnil nárok na základe prvej časti zmluvy, dlžná suma z druhého úveru v sume 404,44 € predstavuje sumu 377,81 € ako zvyšok úverovej istiny a sumu 26,63 € ako dlžné úroky z úveru splatné do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 8, § 2 písm. a/, b/, c/, § 2 písm. i/, § 9 ods. 2, ods. 6, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/, b/, § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinný do 31.1.2013 a od 1.2.2013, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 180, § 232 ods. 3 C.s.p. dôvodiac čiastočnou opodstatnenosťou žaloby. K prvej zmluve uviedol, že mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu s dvomi druhmi spotrebiteľského úveru, v časti 1. na viazaný spotrebiteľský úver a v časti 2. revolvingový úver. Z právneho hľadiska ide o spotrebiteľské úvery, ktoré poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. Žalobca sa domáhal svojho nároku na základe druhej časti, a to vrátenia revolvingového úveru. Preskúmaním tejto časti zmluvy dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere neobsahovala údaj o priemernej RPMN, ani predpoklady pre výpočet riadnej RPMN, keďže text, ktorý je v časti 2, bod 1 podľa jeho názoru nespĺňa atribút uvedenia konkrétnych predpokladov pre výpočet RPMN tak, aby si bežný spotrebiteľ mohol tento údaj overiť, resp. samotné RPMN vypočítať. Zo zmluvy nie je zrejmé, či uvedená RPMN 46,36 % je vypočítaná z výšky úverového rámca 5.000,- € alebo z výšky 600,- €, uvedenej ako aktuálna výška úverového rámca. V časti 2. predmetnej zmluvy nie je uvedená ani priemerná RPMN vo vzťahu k revolvingovému úveru vo výške 5.000,- €, keď je uvedená len priemerná RPMN vo výške 26,48 % vo vzťahu k revolvingovému úveru vo výške čerpania 600,- €. Na základe chýbajúcich náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z., sa predmetný spotrebiteľský úver z prvej zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedol, že z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov mal preukázané, že žalovaný čerpal v skutočnosti sumu 1.844,65 € bez započítania poplatkov za výber hotovosti z bankomatov (nie sumu 1.975,14 € ako uviedol žalobca v špecifikácii). Ku dňu podania žaloby žalovaný na prvý úver uhradil sumu 1.005,78 € a po podaní žaloby uhradil sumu 170,- €, t.j. spolu sumu 1.175,78 €. Žalobca má vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť ním poskytnutého revolvingového úveru z prvej zmluvy voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 668,87 € (1.844,65 € - 1.175,78 €) a vo zvyšku uplatnenej sumy z prvej časti zmluvy žalobu zamietol. K druhej úverovej zmluve konštatoval, že na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanému úver v sume 394,90 € za účelom kúpy tovaru a žalovaný sa zaviazal uvedenú sumu vrátiť v 36. pravidelných splátkach po 15,37 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci, so splatnosťou poslednej splátky dňa 15.5.2017. Podľa predloženého potvrdenia o prijatých splátkach, žalovaný uhradil len sumu 47,71 €. V dôsledku omeškania žalovaného so zaplatením dohodnutých splátok zosplatnil žalobca úver a vyzval žalovaného na zaplatenie celej dlžnej sumy do 14 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia. Podrobil spornú zmluvu súdnej kontrole a dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti

zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak ako to určuje ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a tak priznal žalobcovi z druhej zmluvy sumu 404,44 €, ktorá predstavuje istinu vo výške 377,81 € a úrok vo výške 42,- € vyčíslený do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Celkovo zaviazal žalovaného z prvej i druhej zmluvy na zaplatenie sumy 1.073,31 € (668,87 € titulom prvého úveru a 404,44 € titulom druhého úveru). Nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku, ktorý požadoval z dlžných istín z oboch úverov aj po uplynutí vyhlásenia mimoriadnej splatnosti od 16.1.2015 a od 3.2.2015 zamietol, keď si uplatnil úroky vo výške 27,48 % ročne, resp. 23,40 % ročne. Podľa jeho právneho názoru žalobcovi zmluvný úrok po vyhlásení mimoriadnej splatnosti nepatrí, pretože od tejto doby prináleží veriteľovi len nárok na úrok z omeškania, pričom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. ÚS 476/2012, podľa ktorého ústavný súd pripustil názor odvolacieho a prvostupňového súdu, že veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (§ R 59/1998, 4 Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom ustanovení konštatuje, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Záverom dodal, že aj napriek skutočnosti, že žalovaný požiadaval o splácanie dlhu v splátkach po 10,- €, nerozhodol o možnosti uhradiť priznanú sumu v splátkach z dôvodu, že nie je možné vo vzťahu k priznanej sume 1.073,31 € (bez príslušenstva) povoliť splácanie uvedenými splátkami, pretože by sa priznaná suma splácala takmer 9 rokov, a to bez príslušenstva.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania z prvého úveru vo výške 8,05 % ročne z jednotlivých súm istín (bez úroku a bez poplatku) po započítaní splátok uhradených žalovaným po vyhlásení mimoriadnej splatnosti do podania žaloby a po jej podaní, keď mal preukázané, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dňa 16.1.2015 a žalobca má právo na úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho, t.j. od 17.1.2015 do zaplatenia. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 17.1.2015 (prvý deň omeškania žalovaného s dlžnou sumou) predstavovala 0,05 % ročne (0,05 % + 8,0 % = 8,05 %), takže žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne. Pri rozhodovaní o uplatnenom úroku z omeškania vo vzťahu k prvej zmluve sa riadil právnou úpravou úrokov z omeškania obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. (správne Z.z., poznámka odvolacieho súdu) v znení účinnom do 31.1.2013. Ďalej priznal žalobcovi aj úroky z omeškania vo vzťahu k druhej zmluve o úvere vo výške 5,05 % ročne zo sumy 404,44 € (istina a úrok) od 4.2.2015 do zaplatenia, nakoľko mal preukázané, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dňa 3.2.2015, takže žalobca má právo na úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho, t.j. odo dňa 4.2.2015 do zaplatenia. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 4.2.2015 (prvý deň omeškania žalovaného s dlžnou sumou) predstavovala 0,05 % ročne (0,05 % + 5 % = 5,05 %) a tak žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne. Pri rozhodovaní o uplatnenom úroku z omeškania vo vzťahu k druhej zmluve sa riadil právnou úpravou úrokov z omeškania obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013.

3.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a dôvodil tým, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 2.063,26 €, pričom v časti o zaplatenie sumy 170,- € s príslušenstvom vzal žalobu späť z dôvodu úhrady tejto sumy po podaní žaloby žalovaným, ktorý zavinil zastavenie konania, a preto je povinný zaplatiť trovy konania žalobcovi. O výške trov v zastavenej časti rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia. Ďalej bol žalobca úspešný v časti o zaplatenie sumy 1.073,31 €, čo z celkovej uplatnenej sumy po späťvzatí (1.893,26 €) predstavuje 56,69 % a nakoľko mal žalobca úspech len čiastočný (v polovičnej časti), žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

3.4. Podľa § 11 ods. 3 veta prvá, ods. 4 veta prvá, ods. 6 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov rozhodol prvoinštančný súd o vrátení súdneho poplatku žalobcovi, ktorý zaplatil súdny poplatok za žalobu vo výške 123,50 €, pred prvým pojednávaním vzal späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 170,- €. Predmetom konania zostala suma 1.893,26 €, z ktorej súdny poplatok predstavuje sumu 113,50 € a tak žalobcovi bude vrátený preplatok súdneho poplatku vo výške 10,- €, krátený o 6,70 €, t.j. v sume 3,30 €.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá žalobca, výslovne v rozsahu sumy 415,51 € s príslušenstvom, podal včas odvolanie dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.5.2012 nie je uvedená ani priemerná RPMN a tak na základe chýbajúcich náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z. považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na skutočnosť, že predmetom zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty je poskytnutie revolvingového úveru na základe spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú ako to vyplýva z bodu 2.1. časti 2. úverovej zmluvy, tzn. že poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na vôli žalovaného či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalovaný tak mohol čerpať celú výšku úverového rámca naraz alebo len časť poskytnutého rámca jednorazovo, prípadne opakovane a mohol kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy a aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia atď. Nepozná vôľu žalovaného, ani ju nemôže predpokladať a ovplyvniť, preto nemohol v zmluve uviesť termín konečnej splatnosti úveru, iný údaj o celovej čiastke k zaplateniu a o RPMN, než to urobil v úverovej zmluve, takže celková čiastka k zaplateniu je pri výške čerpania úveru 600,- € a uvedených predpokladoch splácania počas 12 mesiacov vo výške 58,10 € s výpočtom RPMN vo výške 45,94 %. Upriamil pozornosť na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 8 C 284/2015-67, zo dňa 6.11.2015, v ktorom sa uvádza, že „Vo zvyšnej časti vo veci samej súd konštatuje, že zmluva predložená v konaní zo dňa 15.5.2012 je zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, teda o povolení prečerpania finančných prostriedkov. Na takýto typ spotrebiteľského úveru sa v zmysle § 1 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch nevzťahuje § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda ani § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. To znamená, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru nemusí obsahovať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a ani o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov. Ani neuvedenie týchto údajov nemá za následok, že zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov.“ Uviedol, že RPMN bola vypočítaná správne s prihliadnutím na dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN, keďže v prípade revolvingového úveru záleží len na dlžníkovi kedy a koľko vyčerpá z poskytnutého úverového rámca a kedy a v akom rozsahu splatí poskytnutý úver (napr. aj vo väčšom rozsahu ako je zmluvne dohodnutá mesačná splátka). Výpočet RPMN vychádzajúci z rozhodnutia žalovaného čerpať a splácať revolvingový úver, ktoré je závislé výlučne na jeho vôli a nastane až po uzavretí úverovej zmluvy nie je možné uviesť v zmluve, preto vypočítaná RPMN vychádza z tzv. dodatočných predpokladov uvedených v bode 1.1. časti 2. úverovej zmluvy a ktoré zohľadňujú jeden z možných spôsobov čerpania a splácania revolvingového úveru. V súvislosti s celkovou výškou úveru a predpokladov k výpočtu RPMN ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný si pri uzatváraní úverovej zmluvy zvolil poistenie úveru, a to Základný súbor poistenia s výškou poistného 3,33 % z mesačnej splátky ako to vyplýva z bodu 1.1. časti 2. úverovej zmluvy, čo znamená, že súčasťou mesačnej splátky bol aj poplatok za poistenie vo výške 3,33 % z aktuálnej výšky mesačnej splátky. Ohľadom RPMN konštatoval, že podľa ustanovenia § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch sú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom k tomu, že poistenie úveru bolo dobrovoľné a dobrovoľný bol aj poplatok za poistenie, pričom mohol žalovaný kedykoľvek poistenie ukončiť, keď poistenie nebolo podmienkou na uzatvorenie predmetnej úverovej zmluvy, tento poplatok nemohol byť zarátaný do celkových nákladov úveru s poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie § 2 písm. g/, a preto ani do celkovej výšky úveru. Suma poplatkov za poistenie sa nemôže započítať do výpočtu RPMN, nakoľko podľa uvedeného ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa na účely výpočtu RPMN použijú celkové náklady definované v ustanovení § 2 písm. g/ tohto zákona, podľa ktorého sa poistné do týchto nákladov nezapočítava. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že do RPMN nebolo zarátané poistenie, nakoľko uzavretie poistenia nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru. Má za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázal oprávnenosť žalovaného

nároku a v priebehu konania riadne označil a založil do súdneho spisu všetky relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím splnil nielen svoju dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 132 ods. 1 § 187 C.s.p., ale aj povinnosť tvrdenia vyplývajúcu z ustanovenia § 150 C.s.p. Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.5.2012, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s potvrdením o doručení, potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov a o prijatých splátkach, z ktorých sú zrejmé dátumy a výšky jednotlivých čerpaní ako aj splátok uskutočnených žalovaným, výpis z úverového účtu žalovaného, z ktorého je zrejmá história úverového prípadu a všetky pohyby na úverovom účte sú plnohodnotnými dôkazmi, ktoré podporujú jeho tvrdenia uvedené v žalobe. Zmluva obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto sa nemôže stotožniť s napadnutým rozhodnutím, ktorým posúdil predmetnú revolvingovú úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. Je toho názoru, že prvoinštančný súd mu mal správne priznať ním uplatnený nárok zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.5.2012 v celom rozsahu v znení po jeho čiastočnom späťvzati zo dňa 15.5.2018, okrem uplatneného úroku z dlžnej úverovej istiny vo výške špecifikovanej v závere odvolania. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; žiadal troj odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. júla 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, zástupkyňa žalovaného, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty (časť 2.) uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 10.5.2012 sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko v nej nebola uvedená priemerná Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), ani predpoklady pre výpočet riadnej RPMN (bod 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku). V danom prípade ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, pretože právny predchodca žalobcu ako dodávateľ pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaný údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom) uvedenú zmluvu, pričom prvoinštančný súd túto zmluvu vyhodnotil správne ako spotrebiteľskú zmluvu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a podrobil ju súdnej kontrole.

10. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že RPMN bola v uvedenej zmluve vypočítaná správne s prihliadnutím na dodatočné predpoklady pre jej výpočet a podľa vzorca uvedeného

v prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože v predmetnej zmluve neboli uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., účinný v čase uzavretia zmluvy. Z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, či RPMN bola vypočítaná z výšky úverového rámca 5.000,- € alebo aktuálnej výšky úverového rámca 600,- €, tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že údaj o RPMN je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy a tým, že žalobca riadne v zmluve nešpecifikoval výpočet RPMN, znemožnil žalovanému ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstúpil. Takýto postup žalobcu pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco a mätúco. Pri výpočte RPMN sa pritom vychádza z predpokladu, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ i spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách určených v zmluve. Predpoklady pre výpočet RPMN sú celková výška úveru, výška úroku a termín splátky istiny a úroku (s výnimkou notárskych poplatkov, poplatkov za nedodržanie záväzkov ustanovených v zmluve a iných poplatkov, kde ich zahrnutie do RPMN vylučuje všeobecne záväzný právny predpis). Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplatný právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné, čo už dobre možné nie je v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN.

11. V danom prípade išlo revolvingový spotrebiteľský úver a aj keď sa údaje pre výpočet RPMN menia podľa jeho čerpania a dopĺňania, na začiatku, t.j. v čase uzavretia predmetnej zmluvy, nič žalobcovi nebránilo, aby výpočet RPMN do zmluvy premietol, prípadne aby uviedol vzorec pre výpočet RPMN. Keďže si túto povinnosť žalobca nesplnil, bolo potrebné poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzavretia zmluvy. Odvolací súd dodáva, že uvedený zákon ustanovuje určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Ide o súkromnoprávny inštitút a toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky Smernice (č. 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008) na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Zároveň s ním nie je spojená okamžitá povinnosť vrátiť celý poskytnutý úver. Za bezúročný úver a bez poplatkov sa považuje úver, ohľadne ktorého nebola uzavretá úverová zmluva v písomnej forme, ako aj úver ohľadne ktorého zmluva neobsahovala náležitosti uvedené v ustanoví § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. Ustanovenie § 11 ods. 1 je špeciálnou úpravou absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Výklad a aplikácia tohto ustanovenia zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia nerovnováhy medzi profesionálnym dodávateľom a spotrebiteľom, bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Údaj o RPMN je údajom, ktorý zabezpečuje spotrebiteľom ľahšiu orientáciu pri výbere úverových produktov, nakoľko tento údaj by mal zohľadňovať celkovú mieru nákladov, ktoré musí spotrebiteľ vynaložiť na úver po zohľadnení všetkých poplatkov, úrokov a iných nákladov a preto je výška RPMN jedným z najdôležitejších údajov, ktoré umožňujú spotrebiteľom zorientovať sa pri výbere úverového produktu.

12. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Pri hodnotení

dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

13. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

14. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).